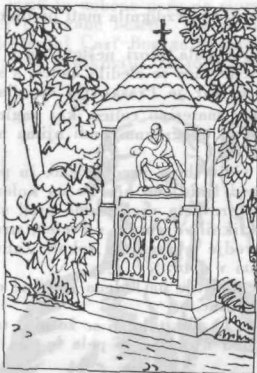

Znamenje.

Ob poti poleg gozda
kapelica stoji.
Marija, mati žalostna,
v naročju Jezusa drži.

Tako je Tončku pravila
še rajna babica,
ko sta v večerih zimskih
se k peči stiskala.

In to vedo povedati
o znamenju ljudje,
da Jezus tam usliši
trpečim rad prošnje.

Zdaj babica že davno
o nebesih je doma,
a v hišo borno k Tončku
nesreča je prišla.

Fred letom dni očeta
ugrabila je smrt
in danes spet mu pogled
s solzami je zastrl.

Na postelji bolniški
mu mamica leži,
kdor vidi jo, zavzdihne:
»Pomoči več ji ni.

Že stekle so se ure
življenja njenega,
in kmalu bo za mozem
pred božji prestol šla.«

Potrti Tonček sliši
besede resne te
in neprestano lica
mu perejo solze.

V poslednjem upu tiho
h kapelici hiti,
poklekne pred Marijo
in proče zaihti:

»O, reši, Mati božja,
mi mater ljubljeno,
da bo voditi mogla
s previdno me roko.

Vse žive dni bom hvalo
in čast ti pel zato,
Marija mati dobra,
usliši mi prošnjo.«

Je dolgo klical Tonček
Marijo na pomoč,
dokler odela zemlje
ni tiha, mirna noč.

Tedaj se siromaku
zasveti pred očmi,
pred njim Marija v slavi
nebeški obstoji.

Po licih ga poboža
in ljubko se smehlja,
na vse njegove prošnje
mu ta odgovor da:

»Domov se urni, dete,
ne toči več solzic,
uslišal Sin nebeški
je tvojih prošenj klic!«

Si plaho mane Tonček
v začudenju oči
in vstane, se prekriža
in brž domov hiti.

Na postelji ubožni
že mamica sedi,
veselje nepopisno
ji sije iz oči.

Prešle so bolečine,
slabosti nič več ni,
ko da je prerोजना,
se revici zazdi.

In Tonček šepetaje
zdaj materi pove,
kako je pri kapelici
Bogu razkril srce.

Kako je jokal, klical
Marijo na pomoč,
dokler odela zemlje
ni tiha, mirna noč.

Strme posluša mati,
kar sinko govori,
potem vso noč v molitvi
Boga na glas časti...

Ko novo jutro zopet
objelo je zemljo,
prišla mati srečna
je Tončka za roko.

»Pojdiva, ljubo dete,
zdaj k znamenju oba,
da skupno za dobroto
zahvaliva Boga!«...

Ob poti poleg gozda
kapelica stoji,
Marija, mati žalostna,
v naročju Jezusa drži.